

DIEVA LIKUMS UN KRISTUS LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 19:16-22; Jāņa 13:34, 35; Gal. 6:1-5; Ap. d. 17:31; Jāņa 5:30.

ATMIŅAS PANTS:

„Ja jūs turēsiet manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, tāpat kā es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku viņa mīlestībā.” (Jāņa 15:10)

Lielākajā daļā valstu ir likumu hierarhija. Augšgalā ir likumi, ko izdod nacionālā valdība un kas attiecas uz visiem valstī dzīvojošajiem. Tad ir likumi pašvaldību līmenī, kas attiecas uz noteiktas teritorijas iedzīvotājiem. Visbeidzot, vietējie likumi pārvalda mazākus reģionus. Lai gan katrai struktūrvienībai ir atļauts izdot likumus, kas ir saistoši tās vēlētajiem, neviens nevar izdot likumu, kas būtu pretējs nacionālajam likumam. Un, lai gan apstākļi var noteikt, ka konkrēts likums ir attiecināms atšķirīgi, tā piemērošana nevar novirzīties no likuma būtības.

Kā Universa augstākais pārvaldnieks Dievs Radītājs ir izveidojis likumus visiem Saviem radījumiem. Kad Jēzus labprātīgi pieņēma cilvēka miesu, Viņš kļuva paklausīgs Savam Tēvam (Fil. 2:5-11) un Viņa likumiem. Tādējādi viss, ko Jēzus mācīja, Viņa izpratne par likumu, pat „jaunais” bauslis, ko Viņš deva, vienmēr bija pilnīgā saskaņā ar Dieva likumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. maijā!

Likums un pravieši

Daži uzskata, ka desmit baušļi, kas tika doti ar Mozus starpniecību uz Sinaja kalna, attiecās tikai uz israēliešiem pirms krusta notikumiem un nav saistoši Jaunās Derības žēlastības laikmetā. Citi māca, ka kristieši ir atbrīvoti no vecā likuma, bet tikai tiem, kam ir jūdu mantojums, nevis kristiešu, šis likums vēl joprojām ir jāievēro. Kā mēs redzējām, lai gan Bībele māca, ka likuma darbi nevienu nevar izglābt, nevienā pantā cilvēkam nav dota atļauja pārkāpt Dieva likumu. Ja tas būtu pateikts, tad tā būtu atļauja grēkot, un Bībele kļūtu uzkrītoši pretrunīga izšķirošā jautājumā.

Šajā kontekstā atcerēsimies, ka Dievs Israēlam deva Savas derības noteikumus uz akmens plāksnēm, kas saturēja baušļus. Tomēr Bībele satur vēl daudzus citus likumus kas runā par atsevišķām dekalogā neesošām detaļām. Cenšoties iegūt vispusīgu izpratni par Dieva gribu, rabīni saskaitīja 613 likumus rakstos, ko viņi iekļāva desmit baušļos. Šķiet, Jēzus iet tālāk par rabīniem, paziņojot, ka Viņš nav nācis „atmest bauslību vai praviešus” (Mat. 5:17). Lai gan kopsavilkums ir izteikts desmit baušļos, Dieva likums satur visas dievišķās pavēles, kas izteiktas tiešā veidā vai ar Viņa praviešu starpniecību.

Salīdzini Mat. 19:16-22 un 22:34-40! Ko šie panti mums stāsta par Jēzu un desmit baušļiem? _____

Lai gan ir simtiem likumu, ko Dievs ir atklājis Savā Vārdā, desmit baušļi nodrošina stabilus principus, ko var attiecināt uz visiem citiem likumiem. Tāpēc Jēzus minēja desmit baušļus, runājot ar bagāto jaunekli. Ir vēl viens, pat vēl spēcīgāks Dieva likuma kopsavilkums, kas atrodams 5. Moz. 6:5 un 3. Moz. 19:18, tas ir – mīli Dievu un mīli savu tuvāko. Jēzus paziņo: „Šie divi baušļi ir pamatā visai bauslībai un praviešu mācībai.” (Mat. 22:40) Visbeidzot, Jēzus un Viņa Tēvs ir vienoti mērķī, mudinot Dieva radītos cilvēkus mīlēt tā, kā viņi ir mīlēti, un šai mīlestībai ir jāizpaužas paklausībā likumam.

Kas tavā dzīvē parāda tavu mīlestību uz Dievu un uz tuvāko? _____

Mīlestības „noteikumi” (Jāņa 15:10)

Rakstos atrodami daudzi piemēri Jēzus uzticībai Dieva likumam. Piemēram, lai gan Viņa vārdi Lūk. 2:49 parāda, ka jau agri Viņš saprata, kas Viņš ir, kad Viņa laicīgā māte izteica sāpi, ko viņa izjuta par to, ka Viņš noklīst no ģimenes, Viņš pazemīgi devās līdzī Saviem vecākiem uz mājām un „bija paklausīgs viņiem” (Lūk. 2:51). Kādā citā reizē Jēzus atteicās zemoties sātanam, kad tika kārdināts tuksnesī, jo pielūgsmē pienācās tikai Dievam vien (Lūk. 4:8). Un, lūk, dažas ilustrācijas, kā Viņš ievēroja sabatu (piem., Lūk. 4:16). Pāvils rakstīja, ka Jēzus visā dzīvē pamatojās uz paklausību Dieva gribai (Fil. 2:5-11), un Vēstulē ebrejiem ir teikts, ka, lai gan kārdināts, Viņš nekad negrēkoja (Ebr. 4:15). Tādējādi, tuvojoties Savām pēdējām stundām, Viņš varēja teikt: „Ja jūs turēsiet manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, tāpat kā es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.” (Jāņa 15:10)

Izlasī Jāņa 13:34, 35! Ko Jēzus domāja, sakot, ka tas ir „jauns” bauslis? __

Jēzus saprata, ka pastāv saistība starp likuma ievērošanu un mīlestību. Lai gan mēs neesam pieraduši runāt par mīlestības „noteikumiem”, varētu teikt, ka desmit baušļi ir šādi noteikumi. Tie parāda mums, kā Dievs grib, lai mēs izsakām savu mīlestību pret Viņu un citiem.

Dievs ir mīlestība (1. Jāņa 4:16), un, atklājot baušļus Saviem mācekļiem, (Jāņa 13:34, 35), Jēzus vienkārši pastiprina mīlestības likumu, kura sākums ir Viņa Tēvs (Jāņa 3:16). Lai gan tagad mums ir jāmīl tā, kā Jēzus mūs ir mīlējis, nevis vienkārši jāmīl citam citu kā sevi pašu.

„Kad šie vārdi tika izteikti, mācekļi vēl nespēja tos saprast, bet pēc tam, kad viņi bija redzējuši Kristus ciešanas, pēc Viņa krustā sišanas, augšāmcelšanās un došanās uz Debesīm un pēc Vasarsvētkos saņemtā Svētā Gara viņiem radās skaidrāka izpratne par Dieva mīlestību un par tās mīlestības dabu, kādai jāvalda viņu vidū.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 547. lpp.)

Paturot prātā šodienas tēmu, izlasī 1. Jāņa 3:16! Vai mums dzīvē var būt šāda veida mīlestība? Kā mēs varam tā nomirt sev, lai varētu izteiktu tādu mīlestību? _____

Visas lietas visiem cilvēkiem

Izpēti atsauksmes uz likumu 1. Kor. 9:19-23! Ko Pāvils šeit pasaka? Kāpēc tāds spēcīgs uzsvars uz likumu? _____

Dievs ilgojas, lai visi cilvēki pieņemtu Viņa mūžīgās dzīvības dāvanu un kļūtu par Viņa mūžīgās valstības pilsoņiem. 1. Kor. 9. nodaļā Pāvils atklāj metodi, kā piesaistīt cilvēkus Dieva valstībai. Viņš saprot, ka pastāv kultūras barjeras, kas kavē ļaudis izdarīt izvēli par labu evaņģēlijam. Pāvils ir labprātīgs pielāgoties tai kultūras grupai, kurai viņš liecina, vienīgā nolūka dēļ – lai redzētu viņus izglābtus.

Beigās visi, kas kļūs par daļu no Dieva valstības, pakļausies Viņa likumam. Līdz ar to arī tiem, kas kalpo Dievam, ir jābūt saskaņā ar Dieva gribu. Pāvils nevilcinās apgalvot, ka, lai gan viņš izmanto jaunas metodes, lai aizsniegtu cilvēkus, viņš ir vienmēr piesardzīgs, lai paliktu paklausīgs Dieva likumam. Viņa ilgas redzēt cilvēkus izglābtus nepieļauj Dieva likuma nozīmes samazināšanu, viņš aicina visus to ievērot. Pāvils pieņem kultūras likumus, bet tikai tad, ja tie nav pretrunā ar augstāko likumu. Princips, kas ir viņa metodes pamatā, ir „Kristus likums” (1. Kor. 9:21).

Pāvila vārdus „Kristus likums” mēs varam saprast arī kā metodi, ko Kristus izmantoja. Tā bija metode, kas balstīta uz mīlestību pret visiem cilvēkiem, nevis tikai uz dažiem izredzētajiem. Pāvilam nav nodoma panākt, lai Kristus likums tiktu uzskatīts par alternatīvu Dieva likumam. Abi darbojas kopā harmoniski, jo Kristus mīlestības likums tiek izmantots, lai tos, kas ir glābti žēlastībā, iepazīstinātu ar Dieva mīlestības likumu. Patiesībā visa sadaļa, kurā Pāvils tik atklāti paskaidro visu, ko Viņš ir labprātīgs darīt, lai aizsniegtu pazudušos, ir pilnīgs paraugs pašuzpurīgai mīlestībai, kas ir atklāta „Kristus likumā”.

Cik daudz no sevis tu esi labprātīgs atstāt, lai mantotu citus Kristus? Cik daudz no sevis tu jau esi atstājis, lai aizsniegtu citus? Cik daudz tu ievēro „Kristus likumu”? _____

Piepildot Kristus likumu (Gal. 6:2)

Vienalga, vai atklāts rakstītos dokumentos vai dabā, Dieva likums atklāj Viņa gribu ikvienam cilvēkam, kas to spēj saprast (Rom. 1:20, 2:12-16). Līdz ar to neviens nevar teikt, ka nezina Dieva pamatprasības. „Jo visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības” (Rom. 3:23), un tāpēc visi ir nolemti iznīcībai (Rom. 6:23, Ec. 18:4). Tomēr viss vēl nav zaudēts: lāstu ir atcēlusi mūžīgās dzīvības dāvana, kas ir kļuvusi pieejama, pateicoties Jēzus Kristus dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai (Ef. 2:8).

Saskaņā ar Pāvilu žēlastībai ir jāpadara ticīgo spējīgu dzīvot paklausīgu dzīvi (Rom. 6:15, Ef. 2:10, Tit. 2:11-14), lai gan, kā mēs visi ļoti labi zinām, mēs ne vienmēr dzīvojam tik paklausīgi un uzticīgi, kā vajadzētu.

Saskaņā ar Gal. 6:1-5 kāds ir vienīgais veids, kā parādīt „Kristus likumu”?

Ir svarīgi atcerēties, ka ikviens ir pakļauts kārdināšanām un var izdarīt grēku vājuma brīdī. Atzīstot to, ir bezjūtīgi nekavējoties nosodīt kristietī, kas ir kritis. Pat Jēzus, kas nekad negrēkoja, bija labprātīgs palīdzēt tiem, ko bija uzvarējis grēks. Kā par Jēzu rakstīja E. Vaita, „Viņš nenopēla cilvēka vājumu”. („Laikmetu ilgas”, 353. lpp.) Pāvils pamācīja kristiešus, lai nodrošina palīdzību ar mērķi atjaunot (Gal. 6:1). Citiem vārdiem, cilvēku, kas ir grēkojis, vajadzētu iedrošināt vēlreiz pakļauties Dieva likuma priekšrakstiem.

Kristus likumu motivē žēlastība. Ja nebūtu Viņa upura nāves, nebūtu iemesla ievērot Dieva likumu. Tomēr tāpēc, ka Kristus ir padarījis iespējamu mūžīgo dzīvi, uzticīgajiem ir stimulēts pēc vājuma brīžiem atkal atsākt ievērot Dieva likumu. Ticības biedriem vajadzētu izmantot Kristus likumu kā palīglīdzekli, lai vestu nožēlojošo grēcinieku atpakaļ pie Dieva mīlestības likuma.

Atceries laiku, kad tu biji kritis un tev tika parādīta žēlastība, lai gan tu to nebiji pelnījis (galu galā, ja tu to būtu pelnījis, tā nebūtu žēlastība). Ko tu vari darīt, lai nākamajā reizē, kad kādam ir jālūdz žēlastība no tevis, atcerētos par žēlastību, ko esi saņēmis?

Likums un tiesa (Jāņa 5:30)

Lai gan Dieva likums ir žēlastības likums, Dievs beigās izmantos to kā tiesas standartu. Dievs turpina nodrošināt grēciniekiem iespējas nožēlot un apņemties būt uzticīgiem Viņam, bet nāk stunda, kad atskanēs sauciens: „Lai nelietīgais vēl dara nelietības, lai nešķīstais vēl dara nešķīstības, bet taisnais lai pastāv taisnībā un svētais lai pieaug svētumā.” (Atkl. 22:11) Šis paziņojums ir ievads pēdējai tiesai.

Atkl. 14:7 pirmais eņģelis pasludina Dieva tiesu, lai gan daudzi citi panti runā par Kristus tiesu (piem., Ap. d. 17:31, 2. Tim. 4:1, 2. Kor. 5:10). Kā Jāņa 5:30 palīdz jums saprast Jēzus lomu tiesā? _____

Lai gan Kristus bija nolīcis malā Savu dievišķo dabu, kad Viņš kļuva cilvēks (Fil. 2:5-11), Viņam vēl joprojām bija īpašas attiecības ar Tēvu. Kad reliģiskie vadītāji apsūdzēja Viņu zaimošanā, Viņš informēja Savus apsūdzētājus, ka Dievs ir devis Viņam varu izpildīt īpašus dievišķus uzdevumus (Jāņa 5:19-30), no kuriem viens ir tiesa. Fakts, ka Kristum ir uzticēta atbildība iznest tiesu, parāda Dieva žēlastību. Tā kā Kristus ir kļuvis viens ar cilvēci, Viņa stāvoklis ļauj tiesāt objektīvi. Ņemot vērā to, ka Viņam ir pazīstama cilvēku pieredze, Kristus nevienu nesoda netaisnīgi. Patiesībā Kristus saka, ka sods nenāk no Viņa, bet nenozēlojošais grēcinieks notiesā sevi pats, atsakoties ņemt vērā Dieva vārdu (Jāņa 12:48).

Daudzi zina Dieva likuma saturu, bet nezina, kā to ievērot. Likums nav saraksts, ko mēs varam izmantot, lai pārbaudītu, cik tuvu esam valstībai. Tas ir instruments, kas izsaka dažādus mīlestības principus. Piepildīt likumu nenozīmē paklausīt tam, lai patiktu Dievam. Dieva likums liek katram kristietim dalīties Dieva mīlestībā ar tiem, kam tā nepieciešama. Kā tiesas standarts likums kalpo, lai izmērītu mīlestības līmeni, ko cilvēks ir parādījis Dievam un cilvēcei. Kad Kristus vadīs pēdējo tiesu, Viņš izmantos Dieva nemainīgās mīlestības likumu kā standartu, pēc kura tiesāt (Jēk. 2:12).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Liecības draudzei", 7. sēj., nodaļu „Draudzes disciplīna” (260.-264. lpp.) un „Cieniet cits citu” (265.-266. lpp.)

“Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsiet Kristus likumu.” Šeit atkal skaidri ir atklāts mūsu pienākums. Kā Kristus sekotāji var tik vieglprātīgi raudzīties uz šiem iedvesmotajiem priekšrakstiem?

Mēs ļoti maz pazīstam paši savas sirdis, un mums ir vāja izpratne par mūsu pašu vajadzību pēc Dieva žēlastības. Tāpēc mēs tik maz lolojam šo saldo līdzjūtību, ko Jēzus pret mums parāda un ko mums vajadzētu parādīt citam pret citu. Mums vajadzētu atcerēties, ka mūsu brāji ir vāji, kļūdaini mirstīgie, līdzīgi mums pašiem. Pieņemsim, ka brālis, nebūdam pietiekami modrs, ir ļāvies kārdinājumam un, pretēji savai parastajai uzvedībai, ir pieļāvis dažas kļūdas. Kā pret viņu vajadzētu izturēties? No Bībeles vēstures mēs mācāmies, ka cilvēki, ko Dievs izmantoja, lai darītu lielu darbu, pieļāva nopietnus grēkus. Kungs neatstāja viņus nenorātus, bet arī neatmeta Savus kalpus, kad viņi nožēloja, Viņš žēlsirdīgi tiem piedeva, atklāja viņiem savu klātbūtni un darbojās caur viņiem. Lai vājie, necienīgie mirstīgie pārdomā, cik liela ir viņu pašu vajadzība pēc līdzjūtības un pacietības no Dieva un brāļu puses. Lai viņi sargās tiesāt un nosodīt citus.” Ellen G. White, *The Signs of the Times*, January 25, 1883.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet citātu no „The Signs of the Times”. Kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs dāvājam žēlastību tiem, kas krīt grēkā?

2. Atcerieties kādu labi zināmu Bībeles varoni, kas krita grēkā, bet kuram Dievs tomēr piedeva un turpināja to izmantot. Kāda svarīga mācība ir ietverta šajos piemēros?

3. Kā mēs varam nodrošināt disciplīnu draudzē, vienlaikus parādot žēlastību un līdzjūtību pret tiem mūsu vidū, kas krīt grēkā? Kāpēc mums nevajadzētu šos abus jautājumus – disciplīnu un žēlastību – uzskatīt par pretējiem?
